

RESOLUCIÓ SOBRE LA QÜESTIÓ FRANCESA

Lev Trotski

Novembre 1922

(Quart Congrés de la Tercera Internacional)

versió catalana feta per Alejo Martínez – alejomp@lycos.es – des de: <http://grup-germinal.org/?q=node/182> ; <http://grup-germinal.org/>

LA CRISI DEL PARTIT I EL PAPER DE LES FRACCIONS

El 4ª Congrés de la Internacional Comunista comprova que l'evolució del nostre partit francès des del socialisme parlamentari fins al comunisme revolucionari es produeix amb gran lentitud, la qual cosa està lluny d'explicar-se per les condicions objectives, per les tradicions, per la psicologia nacional de la classe obrera, etc., sinó que es deu més bé a una resistència directa, i a vegades excepcionalment obstinada, dels elements no comunistes que són encara molt forts a la cúspide del partit i particularment en la fracció del centre que, des del Congrés de Tours deté, en gran part, la direcció del partit.

La causa fonamental de l'aguda crisi que travessa actualment el partit és la política expectant, indecisa i vacil·lant, dels elements dirigents del centre que, davant les exigències urgents de l'organització del partit tractaven de guanyar temps, realitzant així una política de sabotatge directe en les qüestions sindicals, del front únic, de l'organització partidària i altres. El temps així guanyat pels elements dirigents del centre ha estat perdut per al progrés revolucionari del proletariat francès.

El Congrés encomana al Comitè Executiu la tasca de seguir atentament la vida interna del Partit Comunista francès a fi de poder, recolzant-se en la majoria inqüestionablement proletària i revolucionària, alliberar-lo de la influència dels elements que han originat la crisi i no cessen d'aguditzar-la.

El Congrés refusa la idea d'una escissió, que no s'infereix de la real situació del partit. La indiscutible majoria dels seus membres està sincerament i profunda consagrada a la causa comunista. Només una falta de claredat, subsistent en la doctrina i la consciència del partit, ha permès als seus elements conservadors, centristes i semicentristes provocar una pertorbació tan aguda i l'aparició de fraccions. Un esforç ferm i constant per a aclarir l'essència dels problemes litigiosos davant el partit agruparà, en l'àmbit de les decisions del present Congrés, la indiscutible majoria dels membres del partit i, abans que res, la seua base proletària. Quant als elements que adhereixen al partit però al mateix

temps estan vinculats, per la naturalesa del seu pensament i de la seua vida, als hàbits i costums de la societat burgesa i són incapaços de comprendre la verdadera política proletària o de sotmetre's a la disciplina revolucionària, el seu allunyament progressiu del partit és la condició indispensable per al seu sanejament, la seua cohesió i la seua facultat d'acció.

L'avantguarda comunista de la classe obrera necessita, naturalment, dels intel·lectuals que aporten a la seua organització els seus coneixements teòrics, els seus dots d'agitadors o d'escriptors, però a condició que aqueixos elements trenquen de manera absoluta i per sempre amb aqueixos hàbits i costums del medi burgès, cremen darrere de si els ponts que els uneixen amb el camp d'on provenen, no exigisquen per a si mateixos ni excepcions, ni privilegis i se sotmeten a la disciplina, al igual que els altres militants. Els intel·lectuals, tan nombrosos en França, que entren al partit per diletantisme o arribisme, li causen un immens dany, el comprometen davant les masses proletàries i l'impedeixen conquerir la confiança de la classe obrera.

És precís depurar el partit, a qualsevol preu, de semblants elements i tancar-los les portes. El millor mitjà per a fer-ho seria efectuar una revisió general dels efectius del partit per mitjà d'una comissió especial composta per obrers irreprotxables des del punt de vista de la moral comunista.

El congrés comprova que la temptativa realitzada pel Comitè Executiu per tal d'atenuar les manifestacions de la crisi en el domini de l'organització constituint els organismes dirigents sobre la base paritària entre les dues principals fraccions del centre i de l'esquerra ha estat neutralitzada pel centre davall la influència indubtable dels seus elements més conservadors, que adquireixen en aquesta fracció una preponderància inevitable alhora que aquesta s'oposa a l'esquerra.

El Congrés estima necessari explicar a tots membres del Partit Comunista francès que els esforços del Comitè Executiu tendents a obtenir un acord previ entre les principals fraccions tenien com a objecte facilitar els treballs del Congrés de París i no constituïen, en cap cas, un atemptat als drets del Congrés com a òrgan sobirà del Partit Comunista francès.

El Congrés estima necessari establir que, qualssevol que hagen estat els errors particulars de l'esquerra, aquesta s'esforçà essencialment, tant en el curs com abans del Congrés de París, en realitzar la política de la Internacional Comunista, i que en els principals problemes del moviment revolucionari, en la qüestió del front únic i en la qüestió sindical, ocupà enfront del centre i del Grup Renault, la posició justa.

El Congrés invita insistentment tots els elements vertaderament revolucionaris i proletaris, que són indubtablement majoria en centre, a posar fi a l'oposició dels elements conservadors i a unir-se amb l'esquerra en un treball comú. La mateixa observació es fa a la fracció que, pel nombre dels seus efectius, ocupa el tercer lloc i que realitza la campanya més enèrgicament i manifesta errònia contra la política del front únic.

L'EXTREMA ESQUERRA

En liquidar el caràcter federalista de la seua organització, la Federació del Sena rebutjà per aqueixa causa la posició manifestament errònia de l'ala anomenada d'extrema esquerra. No obstant això, aquesta última, en la persona dels camarades Heine i Lavergne, cregué que podia donar al ciutadà Delplanque un mandat imperatiu en virtut del qual aquest es comprometia a abstenir-se de votar en totes les qüestions i a no establir cap compromís. Aquesta manera d'actuar dels representants ja esmentats de l'extrema esquerra evidencia la seua total incomprensió del sentit i de l'essència de la Internacional Comunista.

Els principis del centralisme democràtic, que són la base de les nostres organitzacions, exclouen radicalment la possibilitat de mandats imperatius, ja es tracte de congressos federals, nacionals o internacionals. Els congressos només tenen sentit en la mesura que les decisions col·lectives de les organitzacions (locals, nacionals o internacionals) són elaborades mitjançant el lliure examen i la decisió de tots els delegats. És evident que les discussions, l'intercanvi d'experiències i d'arguments en un congrés no tindrien sentit si els delegats estiguessen compromesos per endavant per mandats imperatius.

La violació dels principis fonamentals de l'organització de la Internacional s'agreuja en el cas actual per la negativa d'aqueix grup a establir cap compromís respecte a la Internacional, com si el sol fet de pertànyer a la Internacional no imposés a tots els seus membres compromisos absoluts de disciplina i d'execució de totes les decisions adoptades.

El Congrés invita el Comitè Central de la nostra secció francesa a estudiar *in situ* aquest incident i a extraure totes les conclusions polítiques i organitzatives que se'n deriven.

LA QÜESTIÓ SINDICAL

Les decisions adoptades pel Congrés en la qüestió sindical impliquen certes concessions de forma i d'organització destinades a facilitar l'apropament del partit i de les organitzacions sindicals o masses sindicades que no han adoptat encara el punt de vista comunista. Però seria desnaturalitzar totalment el sentit d'aqueixes decisions pretendre interpretar-les com una aprovació de la política

d'abstenció sindical que ha predominat en el partit i que encara actualment prediquen molts dels seus afiliats.

Les tendències representades en aqueix cas per Ernest Lafont estan en total contradicció i són inconciliables amb les missions revolucionàries de la classe obrera i amb tota la concepció del comunisme. El partit no pot ni vol atemptar contra l'autonomia dels sindicats, però ha de desemascarar i castigar despietadament els membres que reclamen l'autonomia, donada la seua acció dissolvent i anàrquica al si dels sindicats. En aquesta qüestió essencial, la Internacional patirà menys que en qualsevol altre terreny tota desviació ulterior de la via comunista, l'única justa des del punt de vista de la pràctica internacional i de la teoria.

LES LLIÇONS DE LA VAGA DE L'HAVRE

La vaga de l'Havre, tanmateix el seu caràcter local, és un testimoni indubtable de la creixent combativitat del proletariat francès. El govern capitalista respongué a la vaga amb l'assassinat de quatre obrers, com si s'afanyés a recordar als obrers francesos que només assoliran conquerir el poder i destruir l'esclavitud capitalista al preu de les majors lluites, del màxim d'abnegació i de nombrosos sacrificis.

Si la resposta del proletariat francès als assassinats de l'Havre fou totalment insuficient, la responsabilitat l'incumbeix no sols a la traïció, convertida des de fa molt de temps en regla que impera entre els dissidents, i els sindicalistes reformistes, sinó també a la forma d'actuar completament errònia dels òrgans dirigents de La CGTU i del Partit Comunista. El Congrés estima necessari detenir-se en aquesta qüestió perquè ens ofereix un exemple notori de la forma radicalment errònia d'abordar els problemes d'acció revolucionària.

En dividir en principi d'una manera incorrecta la lluita de classes del proletariat en dos dominis anomenats independents, l'econòmic i el polític, el partit tampoc aquesta vegada ha fet mostres de cap iniciativa independent, limitant-se a recolzar a La CGTU, com si l'assassinat de quatre proletaris per part del govern del capital fóra un acte econòmic i no un esdeveniment polític de primera magnitud. Quant a la CGTU, sota la pressió del sindicat parisenc de la construcció, proclamà l'endemà dels assassinats de l'Havre, és a dir un diumenge, una vaga general de protesta per al dimarts. Els obrers de França no tingueren temps, en molts llocs, de conèixer no sols la crida a la vaga general sinó tampoc la notícia de l'assassinat.

Sota aqueixes condicions, la vaga general està condemnada per endavant al fracàs. És indubtable que aquesta vegada també La CCTU adaptà la seua política als elements anarquistes, orgànicament estranys a la comprensió i a la

preparació de l'acció revolucionària i que reemplaçen la lluita revolucionària amb crides revolucionàries de les seues camarilles, sense preocupar-se per la realització d'aqueixes crides. El partit, per la seua banda, capitulà silenciosament davant l'evolució evidentment errònia de la CGTU en compte de tractar de forma amigable però peremptòria, d'obtenir d'aquesta última l'ajornament de la manifestació vaguística amb l'objectiu de desenrotllar una vasta agitació massiva.

La primera obligació, tant del partit com de La CGTU, davant el cruent crim de la burgesia francesa, era la immediata mobilització d'un miler dels millors agitadors del partit i dels sindicats a París i en província per a explicar als elements més endarrerits de la classe obrera el sentit dels esdeveniments de l'Havre i per a preparar les masses obreres per a la protesta i la defensa. En aqueixa oportunitat, el partit havia d'haver llençat diversos milions d'exemplars d'una crida a la classe obrera i als camperols en ocasió del crim de l'Havre.

L'òrgan central del Partit hauria d'haver plantejat diàriament als reformistes (socialistes i sindicalistes) la pregunta següent: quina és la forma de lluita que vostès proposen en resposta als assassinats de l'Havre? Per la seua banda, el partit, de comú acord amb La CGTU, havia d'haver llençat la idea d'una vaga general, sense determinar-ne anticipadament la data i la durada, deixant-se guiar pel desenvolupament de l'agitació i del moviment al país. Era indispensable intentar la formació en cada fàbrica o en cada barri, ciutat i regió, de comitès provisionals de protesta en la composició dels quals els comunistes i sindicalistes revolucionaris, en la seua condició d'incentivadors, haurien fet entrar a membres o representants de les organitzacions reformistes.

Només una campanya d'aqueix tipus, sistemàtica, concentrada, universal pels seus mitjans, constant i infatigable, podia, després d'una setmana o més de mobilització, veure's coronada per un moviment poderós i imponent, sota la forma d'una gran vaga de protesta, de manifestacions dels carrers, etc. El resultat segur de semblant campanya hauria estat l'augment en les masses de les vinculacions, l'autoritat i la influència del partit i de la CGTU, l'apropament mutu en el treball revolucionari i l'atracció del sector de la classe obrera que encara segueix els reformistes.

La pretesa vaga general del 1er de maig de 1921, que els elements revolucionaris no saberen preparar i que els reformistes feren fracassar criminalment, constituí un gir en la vida interna de França afeblint el proletariat i enfortint la burgesia. La "Vaga General" de protesta del mes d'octubre de 1922 fou, en els fons, una traïció reiterada de la dreta i un nou error de l'esquerra. La Internacional invita, del mode més enèrgic, els camarades francesos, en qualsevol sector del moviment proletari on treballen, a prestar

gran atenció als problemes de l'acció de masses, a estudiar minuciosament les seues condicions i els seus mètodes, a sotmetre els errors de les seues organitzacions en cada cas concret a una detinguda anàlisi crítica, a preparar no menys minuciosament les eventualitats de l'acció de masses mitjançant una àmplia i ferma agitació, a proporcionar les consignes segons la disposició i l'aptitud de les masses per a l'acció.

Els caps reformistes basen els seus actes de traïció en els consells, suggestions i indicacions de tota l'opinió pública burgesa, a la que estan lligats indissolublement. Els sindicalistes revolucionaris, que no poden sinó estar en minoria en les organitzacions sindicals, cometran menys errors si el partit com a tal consagra més atenció a tots els problemes del moviment obrer, estudiant minuciosament les condicions i el medi i presentant als sindicats, per mitjà dels seus afiliats, determinades proposicions, d'acord amb la situació del moment.

LA FRANCMACONERIA, LA LLIGA DELS DRETS DE L'HOME I LA PREMSA BURGESA

La incompatibilitat de la francmaçoneria i del socialisme era considerada com evident en la majoria dels partits de la II Internacional. El Partit Socialista italià expulsà els francmaçons en 1914 i aquesta mesura fou, sens dubte, una de les raons que li permeteren, durant la guerra, menar una política d'oposició perquè els francmaçons, en qualitat d'instruments de l'*Entente*, actuaven a favor de la intervenció.

Si el 2º Congrés de la Internacional Comunista no formulà, entre les condicions d'adhesió a la Internacional, cap punt especial sobre la incompatibilitat del comunisme i de la francmaçoneria és perquè aqueix principi figura en una resolució separada votada per unanimitat del Congrés.

El fet que es revelés inesperadament en el Quart Congrés de la Internacional Comunista, la pertinença d'un nombre considerable de comunistes francesos a les lògies maçòniques, és, a criteri de la Internacional Comunista, el testimoni més pales i alhora lamentable de què el nostre partit francès ha servat, no sols l'herència psicològica de l'època del reformisme, del parlamentarisme i del patrioterisme, sinó també vinculacions ben concretes i força comprometedores, per tractar-se de la cúspide del partit, amb les institucions secretes, polítiques i arribistes de la burgesia radical.

Mentre que l'avantguarda comunista del proletariat reuneix totes les seues forces per a una lluita sense quarter contra tots els grups i organitzacions de la societat burgesa en nom de la dictadura proletària, nombrosos militants responsables del partit, diputats, periodistes i fins i tot membres del Comitè

Central serveix una estreta vinculació amb les organitzacions secretes de l'enemic.

Un fet particularment deplorable és que el partit, amb totes les seues tendències, no considerarà aquesta qüestió des del Congrés de Tours, malgrat la seua evident claredat per a la Internacional, i calgué que aparegués la lluita de fraccions dins del partit perquè sorgís en tota la seua amenaçadora magnitud.

La Internacional considera que és indispensable posar fi, d'una vegada per sempre, a aqueixes vinculacions comprometedores i desmoralitzadores de la cúspide del Partit Comunista amb les organitzacions polítiques de la burgesia. L'honor del proletariat de França exigeix que el partit depure totes les seues organitzacions de classe d'elements que pretenen pertànyer simultàniament als dos camps en lluita.

El Congrés encomana al Comitè Central del Partit Comunista francès la tasca de liquidar, abans de l'1 de gener de 1923, totes les vinculacions del partit, en la persona d'alguns dels seus membres i dels seus grups, amb la francmaçoneria. Tot aquell que abans de l'1 de gener no haja declarat obertament a la seua organització i fet públic a través de la premsa del partit la seua ruptura total amb la francmaçoneria queda automàticament exclòs del Partit Comunista sense dret a tornar a afiliar-se en el futur. L'entaforament de la seua condició de francmaçó serà considerat com a penetració en el partit d'un agent de l'enemic i llençarà sobre l'individu en qüestió una taca d'ignomínia davant tot el proletariat.

Considerant que el sol fet de pertànyer a la francmaçoneria, se hi romanga o no, perseguint, en fer-ho, un objectiu material, arribista o qualsevol altre objectiu deshonorós evidència un desenrotllament molt insuficient de la consciència comunista i de la dignitat de classe, el Quart Congrés reconeix indispensable que els camarades que han pertanyut fins ara a la maçoneria, i que trencaran amb ella, siguin privats durant dos anys del dret a ocupar llocs importants en el partit. Només mitjançant un treball intens per la causa de la revolució en qualitat de simples militants, aqueixos camarades podran reconquistar la total confiança i el dret a ocupar en el partit llocs importants.

Considerant que la *Lliga per la defensa dels drets de l'home i del ciutadà* és, en la seua essència, una organització del radicalisme burgès, que utilitza els seus actes aïllats contra una determinada injustícia per a sembrar les il·lusions i els prejudicis de la democràcia burgesa i sobretot que, en els casos més decisius i greus, com per exemple durant la guerra, prestà tot el seu suport al capital organitzat en forma d'estat, el Quart Congrés de la Internacional Comunista estima absolutament incompatible amb la condició de comunista i contrari a les concepcions elementals del comunisme, la pertinença a la *Lliga dels drets de*

l'home i del ciutadà i invita tots els membres del partit pertanyents a aquesta Lliga a abandonar-la abans de l'1 de gener de 1923, fent-ho conèixer a la seua organització i publicant-ho en la premsa.

El Congrés invita el Comitè Central del Partit Comunista francès a:

a) publicar immediatament la seua convocatòria a tot el partit, aclarint el sentit i l'abast de la present resolució;

b) adoptar totes les mesures derivades de la resolució perquè la depuració del partit de la maçoneria i la ruptura de qualsevol tipus de relació amb la *Lliga dels drets de l'home i del ciutadà* siga efectuada sense debilitats o omissions abans de l'1 de gener de 1923. El Congrés expressa la convicció que, en el seu treball de depuració i sanejament, el Comitè Central serà recolzat per la immensa majoria dels afiliats del partit, siga quina siga la fracció a què pertanguen.

El Comitè Central ha de confeccionar les llistes de tots els camarades que, a París i en províncies, formen part del Partit Comunista on detenen diversos llocs, fins i tot de confiança, i al mateix temps col·laboren en la premsa burgesa i invitar aqueixos elements a optar, abans de l'1 de gener de 1923, de forma total i definitiva, entre els òrgans burgesos de corrupció de les masses populars i el partit revolucionari de la dictadura del proletariat.

Els funcionaris del partit que hagen violat la prescripció establida i reiterades vegades en les decisions relatives al partit francès han d'ésser privats del dret a ocupar llocs de confiança durant un any.

ELS CANDIDATS DEL PARTIT

A fi d'imprimir al partit un caràcter vertaderament proletari i eliminar de les seues files als elements que únicament el consideren com a una antesala del parlament, dels consells municipals, dels consells generals, etc., és indispensable establir com a regla inviolable que les llistes dels candidats presentades pel partit en les eleccions incloguen almenys un 90% d'obres comunistes què treballen encara en tallers, en fàbriques o al camp i de camperols. Els representants de professions liberals només poden ésser admesos dins del límit estrictament determinat de com a màxim un 10% del nombre total de llocs que el partit ocupa o espera ocupar a través dels seus afiliats. A més, s'aplicarà un particular rigor en l'elecció dels candidats pertanyents a les professions liberals (verificació minuciosa dels seus antecedents polítics, de les seues relacions socials, de la seua fidelitat i de la seua consagració a la causa de la classe obrera) per mitjà de comissions essencialment proletàries.

Només d'aquesta manera els parlamentaris, consellers municipals i generals i alcaldes comunistes, deixaran d'ésser una casta professional que només manté, en la majoria dels casos, escasses vinculacions amb la classe obrera i esdevindran un dels instruments de la lluita revolucionària de masses.

L'ACCIÓ COMUNISTA A LES COLÒNIES

El Quart Congrés crida una vegada més l'atenció sobre l'excel·lent importància d'una activitat justa i sistemàtica del Partit Comunista a les colònies. El partit condemna categòricament la posició de la secció comunista De Sidi-Bel-Abbes, que encobreix amb una fraseologia pseudomarxista un criteri purament esclavista que recolza, en els fons, la dominació imperialista del capitalisme francès sobre els seus esclaus colonials. El Congrés estima que la nostra activitat a les colònies ha de basar-se no en elements tan penetrats de prejudicis capitalistes i nacionalistes sinó en els millors elements nadius i, en primer lloc, en la joventut proletària nativa.

Només una lluita intransigent del Partit Comunista en la metròpolis contra l'esclavitud colonial i una lluita sistemàtica en les pròpies colònies poden afeblir la influència dels elements ultranacionalistes dels pobles colonials oprimits sobre les masses treballadores, guanyar la simpatia d'aquests per a la causa del proletariat francès i no oferir, així, al capital francès, en el moment de la sublevació revolucionària del proletariat, la possibilitat d'emprar als nadius de les colònies com l'última reserva de la contrarevolució.

El Congrés internacional invita el partit francès i el seu Comitè Central a prestar infinitament més atenció, força i mitjans que fins ara a la qüestió colonial i a la propaganda a les colònies i a crear junt amb el Comitè Central un secretariat permanent d'acció colonial, incloent-hi representants de les organitzacions comunistes de les colònies.

DECISIONS DE LA 'COMISSIÓ FRANÇA' **2 de desembre de 1922**

a) *Comitè Central.* Excepcionalment, donada la crisi aguda provocada pel Congrés de París, el Comitè Central estarà constituït sobre una base proporcional, d'acord amb la votació del Congrés referida als organismes centrals.

Les proporcions de les diverses fraccions seran les següents:

Centre, deu titulars i tres suplents.

Esquerra, nou titulars i dos suplents.

Tendència Renault, quatre titulars i un suplent.
Minoria Renaud Jean, un titular.
Joventut, dos representants amb vot deliberatiu.

El buró polític estarà compost sobre la mateixa base, obtenint les fraccions respectivament: Centre, tres llocs; Esquerra, tres llocs; Tendència Renault, un lloc.

Els membres del Comitè Central, igual que els del Buró Polític i dels organismes centrals importants, seran designats per les fraccions a Moscou, per a evitar tot qüestionament d'ordre personal que podria agreujar la crisi. La llista així elaborada és sotmesa al Quart Congrés Mundial per la delegació, que es compromet a defensar-la davant el partit. El Quart Congrés pren coneixement d'aquesta declaració expressant la seua convicció que aquesta llista constitueix l'única possibilitat de resoldre la crisi del partit.

La llista del nou Comitè central elaborada per les fraccions és la següent:

CENTRE

Titulars: Marcel Cachin, Frossard, Garchery, Gourdeaux, Jacob, Laguesse, Lucie Leiciague, Marrane, Paquereaux, Louis Sellier.

Suplents: Dupillet, Pierpont, Plais.

ESQUERRA

Titulars: Bouchez, Cordier, Demusois, Amédée Dunois, Rosmer, Souvarine, Tommasi, Treint, Vaillant-Couturier.

Suplents: Marthe Bigot, Salles.

FRACCIÓ RENOULT

Titulars: Barberet, Dubus, Fromont, Werth.

Suplent: Lespagnol.

Un Consell Nacional amb poders de Congrés ratificarà aquesta llista, com a màxim abans de la segona quinzena de gener.

Fins llavors, el Comitè Central provisional anomenat pel Congrés de París seguirà en les seues funcions.

b) *La premsa.* El Congrés confirma el règim de premsa ja decidit: 1) Direcció dels diaris dependent del Buró Polític; 2) Editorial sense signatura que done a conèixer tots els dies als lectors l'opinió del partit; 3) Prohibició per als periodistes del partit de col·laborar en la premsa burgesa.

Director De l'*Humanité* Marcel Cachin.

Secretari general: Amédée Dunois, gaudint els dos dels mateixos poders, és a dir que tot conflicte que sorgisca entre ells serà plantejat davant el Buró Polític i resolt per aquest.

Secretari de Redacció: un representant de Centre i un altre d'esquerra.

La redacció del *Bulletin Communiste* serà encarregada a un camarada de l'Esquerra.

Els redactors dimissionaris tornaran a la redacció.

Per a preparar el Consell Nacional, apareixerà novament la pàgina del partit, existint en ella llibertat d'opinió per a cada tendència.

e) *Secretariat General*. Serà assegurat sobre una base paritària per un camarada del Centre i un de l'Esquerra, essent resolt tot conflicte pel Buró Polític.

Titulars: Frossard i Treint. Suplent de Frossard: Louis Sellier.

d) *Delegats a l'Executiu*: El Congrés considera com absolutament necessari per a establir relacions totalment normals i cordials entre el Comitè Executiu i el partit francès que les dues tendències més importants estiguen representades a Moscou pels camarades més qualificats i autoritzats de les seues tendències, és a dir pels Camarades Frossard i Souvarine, almenys durant tres mesos, fins que finalitze la crisi que travessa actualment el partit francès.

La representació del partit francès a Moscou per Frossard i Souvarine donarà la plena seguretat que cada suggestió de l'Executiu, realitzada d'acord amb aqueixos dos camarades, comptarà amb l'adhesió de tot el partit.

e) *Sous dels funcionaris del partit*. En allò que concerneix als sous dels funcionaris del partit, redactors, etc., el partit crearà una comissió especial composta de camarades que gaudisquen de la confiança moral del partit per a reglamentar aquesta qüestió des de dos punts de vista: 1) eliminar tota possibilitat d'acumulació d'assignacions que provoque una legítima indignació en la massa obrera del partit; 2) per als camarades el treball dels quals és absolutament necessari al partit, crear una situació que els permeta dedicar totes les seues forces al servei del partit.

f) *comissions*. 1) Consell d'administració de l'*Humanité*: sis del Centre, cinc de l'Esquerra, 2 de la Tendència Renault. La Comissió accepta que la

representació proporcional funcione també excepcionalment per a les comissions importants. 2) Secretariat sindical, un secretari del Centre i un secretari de l'Esquerra, essent resolt tot conflicte entre ells pel Buró Polític.

g) *Casos de litigi*. Els casos de litigi que emanen de l'aplicació de les decisions sobre organització adoptades a Moscou, hauran d'ésser solucionats per una comissió especial composta per un representant del Centre, un representant de l'esquerra i el delegat de l'Executiu com a president.

h) *Llocs vedats per als antics maçons*. Entenem amb açò els llocs els titulars dels quals tenen l'ordre de representar més o menys independentment, sota la seua pròpia responsabilitat, les idees del partit davant la massa obrera, mitjançant la ploma o la paraula.

Si hagués entre les dues fraccions alguna divergència sobre la determinació d'aqueixos llocs, seria sotmesa a la comissió indicada anteriorment.

En cas de dificultats tècniques per a la reintegració dels redactors dimissionaris, la comissió considerada precedentment les resoldrà.

Totes les resolucions no referides a la constitució del Comitè Central són aplicables immediatament.